

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Thesavrvs|| Locorum|| Commvnivm|| Jvrisprvdentiaē

Barbosa, Agostinho

Lipsiæ, 1697

Cap. XXXV. De Appellatione. Conf. Rubr. Sententia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80071](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80071)

CAP. XXXI. De Antichresi.

Axioma I.

Quoties fructuum certa est perceptio, toties debent in Antichresi usuris esse proportionati *l. 1. §. 1. ff. de pign.* quia alioquin fraus fieret legibus certum modum usuris imponentibus. Ita ergo si creditor ædes, quas sub pacto Antichreseos habet, alteri locet, tenetur omnes fructus, qui legitimus usurarum modum excedunt, restituere ac in sortem imputare *l. 14. C. de usur. ibique Gothofr. lit. T.*

Limita: ut tamen modicus excessus non attendatur. *Hahn. ad Wesenb. Tit. de pign. n. 5.*

II.

Quoties fructuum incerta est perceptio, toties excedere poterunt usuras ordinarias *l. 17. C. de usur.* Quia sic etiam contingere poterit, ut tales fructus ne quidem æquent usuras legitimas: Hinc iustum est, ut ejus sit commodum, cujus est periculum *l. 10. ff. de R. j.*

Limita: nisi excessus planè sit immodicus, sic enim ad æqualitatem est reducendus. *Carpz. P. 2. Consl. 30. def. 41.*

CAP. XXXII.

De Anticipatione.

Anticipatio debita pecuniæ est concessa. Non tamen potest susceptor publicus à debitoribus fiscalibus aliquid interusurii nomine accipere vel exigere propter promptam vel anticipatam solutionem, nisi pro ratione veri interesse. *Perez. C. de auri publ. persecut. n. 5.*

CAP. XXXIII.

De Antiquis, Antiquitate.

Axioma I.

Antiqua non facile mutanda. *l. 20. de option. Legat.* Hinc antiquæ pensiones prædiorum principis ab officialibus augeri non possunt. *Brunnem. ad l. 1. C. de pasc. publ. n. 1.*

Limita: nisi ob causas noviter emergentes. Itaque solutio annonæ, si tractu temporis efficiatur iniqua, per Judicem ad æquitatem redigenda *l. 2. de Cens. Brunneiman. ad l. 10. C. de fund. patrim.*

II.

Antiquum factum dicitur 40. annorum *Matth. de afflicto. super feud. cap. cum autem. de controvers. investit. n. 22.*

CAP. XXXIV.

De Apocha.

Axioma I.

Apocha, quæ non probat contra tertium, probat tamen contra ipsum scribentem. Apocha

tamen officialis publici probat contra præponentem & fiscum, eique præjudicat, quatenus est solvendo. *Brunnem. in l. 2. C. de conven. fisci debitor. l. 4. C. de discussor.*

II.

Cum fiscus non habeat fidem de pretio, Apochâ publicâ solenniter confectâ & datâ supponitur realis solutio & rationum discussio. Itaque contra eam non potest opponi exceptio non numeratæ pecuniæ. Habet enim exactor paratam exigendi facultatem, ut ita de non receptis confellum esse non credendus sit. *Perez. C. de Apoch. publ. n. 4. 10. 12.*

III.

Hodiè in Apochis debitoris, exactoris nomen, annus, mensis & dies, nec non causa debendi requiritur. *Brunnem. ad l. 1. C. de apoch. publ. §. 4.*

De amissione Apochæ vid. *Amisio.*

CAP. XXXV.

De Appellatione. Conf. Rubr. Sententia.

Axioma I.

Ubiqve defensio adhuc est permilla, ibi non deneganda est appellatio in criminalibus. Quia appellatio nihil aliud est quam defensio sui juris; hæc autem nemini in civilibus deneganda, multo minus ex humanitatis ratione in criminalibus *l. 6. ff. de appellat.* præmissis cum in his majus versetur periculum. *Berlich. P. 3. decis. 231.* Admittenda igitur appellatio non solum ipsius damnati, sed etiam alius cujuscunque pro eo, qui perire festinat *d. l. 6.* Quando factum dubium est aut sententia contra non citatum nec auditum lata, vel alia nullitas commissâ *Mev. P. 2. dec. 272. n. 9.* vid. *Brunnem. Process. Inquisit. cap. ult. n. pen.*

II.

Quoties non admitti dicitur appellatio ob id, quod causa moram non ferat, toties hoc tantum intelligendum de effectu suspensivo. Quia quoad effectum devolutivum cessat ratio, quæ est ex periculo moræ, cessabit ergo quoque in illa solum fundata appellationis exclusio. arg. *l. adigere. 6. §. 2. ff. de Jure Patron. E. g.* quando appellare non licet in causis alimentorum, refectiois adificiorum, in executione, in sententia à possessore summariissimo. Item in causa reparationis aggerum in *Reichsachen. Mev. P. 3. decis. 163. & collectarum. Mev. P. 4. dec. 35. n. 6.*

III.

Quodcunque permillum est partibus in prima instantia post litem contestatam, id illis quoque permillum est in instantia appellationis. Quia appellatio reducit causam ad tempus litis contestatæ, nec judex de alio cognoscere potest, quam quod per appellationem ad eum fuit devolutum. Exceptiones igitur dilatoriae in instantia appellationis opponi nequeunt *l. 13. c. de Procur. nisi de novo emergant, vel in notitiam demum veniant,*

aut totum processum reddant nullum. *l. licet. 24. C. eod.* tunc enim post litem contestatam etiam opponi possunt, modò quis juraverit, eas nunc demùm in notitiam pervenisse. *c. pastoralis 4. X. de except.* Exceptiones verò peremptoriae in prima instantia omisae in secunda opponi possunt. *l. per hanc. 4. C. de temp. appellat. Mev. P. 3. dec. 416.*

Declarat: modò id, quòd in instantia appellationis opponitur, fuerit connexum cum illis, quae in prima instantia opposita sunt *d. l. per hanc 4.* Qualia connexa quae sint, explicat *Brunnem. in process. civil. cap. 28. num. 87.* Hinc libelli mutatio in secunda instantia non admittitur, nedum perversio controversiae status. *Mev. P. 5. decis. 69. num. 4. §. 5.*

IV.

Qui non appellat, approbat sententiam *l. 4. C. de muner. patronon. ibique Brunnem. & hoc etiam, si immunitatem habens ad munera publica vocatur, nam si non appellat, acquiescere censetur. Brunnem. ad l. un. C. de vacat. publ. mun.*

V.

Si quis per decretum à majori parte curiae factum & à iudice executioni mandatum gravetur, poterit coram eodem iudice causa gravaminis ventilari in iudicio per modum appellationis vel aliter, & iudex hic decernit, quòd aequius & melius videbitur. Et hoc casu appellatio habet effectum devolutivum, non suspensivum, nec tam attenditur numerus majoris partis quam sanioris ratio. *Perez. C. de decret. decur. num.*

VI.

Nemini incumbit necessitas appellandi, nisi in causa propria aut aliena cum interest *l. 2. C. de filiis. fam.* Hinc qui appellat nomine suo vel ratione sui interesse, causam deteriorem *Brunnem. ad l. 2. C. eod.* Tunc quoque appellatio causam deteriorem reddit, si nominatus ad munus publicum appellaverit & ante diem moriatur, nam hoc casu heredes ejus obligantur, quòd secus est si non appellasset. *Perez. C. si post creationem num. 1.*

CAP. XXXVI.

De Applicatione Juris.

Quoties ob circumstantiam qualitas actionis mutatur, toties mutanda est juris applicatio. Quia jus oritur ex facto, facta autem mutantur ex circumstantiis. Exemplum est in *l. bona fides 31. ff. de positi.*

Limita: ut procedat in circumstantiis gravibus, qualitatem actionis mutantibus, non in levibus.

CAP. XXXVII.

De Aqua, Flumine.

Axioma I.

Non licet sine concessione principis aquam publicam in suum fundum deducere, contra

faciens fundo privat. *l. 2. 10. C. de aqua duct. & super aquaductione ex fundis principis vel publicis nulla praescriptio procedit l. 5. C. de fund. rei privat. cum immemorialis. Brunnem. C. eod.* Imò cum non licebat habere aquam privatam, nisi à censoribus venderetur. Nunc autem cuivis licet in privato flumine per proprium fundum decurrente molam extruere & ad ejus usum aquam deducere, etiam si ista aqua originem ex loco publico habeat: dominium enim aquae sequitur dominium fundi. Imò & ex flumine publico non navigabili aquam ducere licet *l. 2. de flumin. Brunnem. ad l. 2. C. eod.*

II.

In flumina praesertim castris vicina nil sordidi projiciendum & in iis nemo nudus in conspectu hominum natari debet. *l. 12. C. de re milit. Flumen enim commune militum est poculum. Brunnem. C. eod. col. 2.*

CAP. XXXVIII.

De Arboribus.

Axioma I.

Arbores grandes & frugiferas vasallus, vel usufructuarius non potest incidere ut eos vendat, bene tamen ad usum lignandi & aedificandi. vid. *Schifordegher. lib. 3. tract. 29. g. 6. p. 439.*

II.

Non licet arbores, quae ex vicini fundo radices porrexerunt, recidere. *l. 6. §. 2. arbor. furtim cas.*

Limita: nisi radices arboris fundamento domus perniciose sint, vel cultura fundi & perceptio fructuum inde minuatur. *l. 1. §. 8. de arbor. cadend.* Usus quoque hodiernus permittit ramos supra domum fundumque vicini pendentes, *Überhang der Aeste* propria auctoritate incidere. *Capoll. de servit. praed. urban. cap. 81.*

III.

Arborum appellatione vites ac alia veniunt. *Berl. P. 5. concl. 52. num. 22.*

IV.

Excisio arborum regulariter est culpa speciei & punitur, *l. 25. §. 3. locat.* interdum tamen est boni patrisfamilias *Brunnem. ad l. 2. C. de cens. num. 3.* Neque ille tantum punitur qui arbores arbores subsecuit vel excidit, sed & qui cinxit aut deglabravit. *l. 5. ff. arb. furt. cas.*

CAP. XXXIX.

De Armis.

Axioma I.

Arma perdere vel alienare grave delictum est, itaque hi non gaudent jure postliminii *l. 2. 3. de captiv. & postlimin. l. 17. ibid.* & pro infamibus habentur. *Perez. C. de tyron. n. 8. g.*

II.

Armorum confectio peritissimis artificibus committenda, hinc non nisi praevis indagatione